

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. május 26.
(csütörtök)**

Szepesy László

MIGRÁCIÓ – MÁSKÉNT

Énekek: 358,1.2-4, 367

Lekció: Cselekedetek 1,6-12

Alapige: János 8,14.21-24

„... az én bizonyágtételem igaz; mert tudom, honnan jöttem és hová megyek; ti pedig nem tudjátok, honnan jövök és hová megyek...”

Ismét monda azért nékik Jézus: Én elmegyek, és kerestek majd engem, és a ti bűneitekben fogtok meghalni: ahová én megyek, ti nem jöhettek oda. Mondának azért a zsidók: Avagy megöli-e magát, hogy azt mondja: Ahová én megyek, ti nem jöhettek oda? És monda nékik: Ti innét alól valók vagytok, én onnét felül való vagyok; ti e világból valók vagytok, én nem vagyok e világból való. Azért mondom néktek, hogy a ti bűneitekben haltok meg: mert ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok a ti bűneitekben.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, megöletett Bárány, mert *„méltó vagy, hogy vegyél dicsőséget és tisztességet és erőt”*, és imádunk Téged mennybe-meneteled emlékének ünnepén, amely során az Atya megmutatta, hogy tökéletesen engedelmes voltál, és a törvény minden pontját betöltve megérdemelted mindazt az áldást, dicsőséget, amelyben résztettél. Hálát adunk Neked, Úr Jézus Krisztus, hogy a Te mennyben lételed napjainkban is valóság, hiszen ott ülsz az Atya jobbán, és uralkodsz mindenek fölött mennyen és földön.

Valljuk, hogy a mi életünk is a Te akaratod szerint zajlik. Köszönjük Neked, hogy így uralkodsz felettünk, és ebben lehet a mi reménységünk, biztonságunk. Számtalan fájó dolog is történik velünk, de valljuk, Urunk, hogy Benned *„élünk, mozgunk és vagyunk”*, mindenre Benned van megoldás, Nálad van szabadítás

és kegyelem. Ezért szeretnénk Eléd járulni, a kegyelem királyi székéhez, és kérni Téged: vezess bennünket, oltalmaz meg elsősorban bűnös szívünktől, szabadíts meg saját bűnös természetünkből, és adj olyan új életet, amely Benned gyönyörködik, Téged követ, a mindennapok során Téged vall meg, és Igéd szerint igyekszik élni.

Köszönjük, hogy ezen a mai istentiszteleten is Szentlelked hívott össze bennünket, és arra akar indítani, hogy egy hittel, „*egy szívvel, egy szájjal*” dicsóítsunk és magasztaljunk Téged, arra, hogy igédre figyeljünk, a nekünk adott reménységben bízunk, azt megragadjuk hit által, és ebből a hitből olyan élet, olyan cselekedetek fakadjanak, amelyek Téged dicsőítenek, és embertársaink javára vannak. Így szeretnénk kérni, hogy áldd meg istentiszteletünket, hogy ne csak értelmünket ragadja meg az elhangzó szó, hanem Lelked munkája formáljon minket, elsősorban Hozzád indítson, megtérésre, Irántad való hódolatra és engedelmességre. Kérünk, Urunk, hogy így legyen számunkra áldásossá, neved számára pedig dicsőségessé mai alkalmunk.

Krisztus nevében kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

Már az ókori világban is ismert és gyakori jelenség volt az, hogy bizonyos népcsoportok, törzsek az egyik földrajzi területről a másikra költöztek. Ezt a költözést a történelem tudománya sokszor népvándorlásnak is nevezi, amelynek kiváltó okai többfélék voltak: háborúk, hosszú ideig tartó aszályok, éhínségek, népességnövekedés, ami miatt nagyobb élettérre volt szükség, és még sorolhatnánk. A rómaiaknak külön szavuk volt erre a jelenségre, ami latinul úgy hangzik, hogy migratio. Ez a szó napjainkban nagyon leterhelt, sok mindent jelent, számos különféle helyzetre alkalmazva használjuk: háború elől menekültekre, megélhetési menekülésre, és még sok más hasonlóra. A mai igehirdetésben nem a megszokott értelemben szeretnénk erről beszélni, hanem a felolvasott ige tükrében arról az örök kérdésről, hogy vajon az ember életében bekövetkezik-e az a nagy változás, hadd fogalmazzak így: elköltözés, aminek szükségességéről Jézus Krisztus maga is beszél, az Ő mennybemenetele pedig lehetővé is tette azt számunkra. Hiszen Jézus Krisztus sorsa, az, hogy Őt mennybe vitte az Atya, az Ő népének sorsa is. Ő a mi Fejünk – a Biblia képével élve –, a test feje, és ha a Fej előre megy, a test is követi. Ha Ő elköltözött ebből a világból, akkor Isten minket is át fog vinni majd egy másik világba. A Szentírás szerint ugyanis mindannyiunknak szükséges elköltöznünk ebből a világból ahhoz, hogy ne vesszünk el örökre. Az Ószövetségben Isten az Egyiptomból való kihozatalt tette meg a bűnből való szabadulás képévé. Ott egy tényleges fizikai kiköltözés, vándorlás és szabadítás történt meg: az Egyiptomból kijövetel és az ígéret földjére való bemenetel, mai szóval így mondanánk: migráció, de tudjuk, hogy ennél jóval több volt, hisz Isten szabadítása volt a zsidók számára. Megváltó Urunk mennybemenetelének ünnepe különösen is emlékeztet minket arra, hogy Krisztus ebből a világból elköltözött a mennyi világba, hiszen Isten ígéretei hosszú

távon nem e világgal kapcsolatosak, jó lenne ezt tudatosítani magunkban. Nem földi áldásokban merül ki Isten segítsége, hanem az örök életben csúcsosodik ki. Isten áldásai arról szólnak, hogy ezt a világot hátrahagyva szerető mennyei Atyánk új hazába akar vinni minket, és fog is. Krisztus mennybevitele tehát szembesít minket azzal, hogy Urunk itt hagyta ezt a világot testileg (Lelkében itt van közöttünk), az engedelmségéért járó dicsőséget, jutalmat nem ebben a világban, hanem a mennyben kapta meg, és minket, gyermekeit is maga mellé fog venni. Mai alkalmunkon azt néznénk meg, hogy mit mond, és hogyan bátorít ezzel kapcsolatban minket Urunk.

A felolvasott igeversek egy párbeszéd részletei, amelyben Urunk kijelenti, hogy Ő ennek a világnak a világossága. A társalgó partnerek a farizeusok voltak. A farizeusok nem értették Krisztusnak ezt a kijelentését, hogy Ő a világ világossága, és nem is hitték ezt el, és elkezdtek Vele vitatkozni, hogy Te magadat dicsőíted. Jézus eközben beszél arról, miközben válaszol ezekre a vádakra, hogy Ő tudja, honnan jött – azaz a mennyei világból –, miért küldte el Őt a mennyei Atya e világba, és tudta, hogy majd hová fog menni, azaz a mennybemeneteléről is tudott már előre. Két alapvető dolgot ki kell hangsúlyoznunk ezzel az igazsággal kapcsolatban.

Egyrészt, hogy Krisztus beszédében a fizikai és a lelki dolgok gyakran felváltva, vagy akár egyszerre is megjelenhetnek. Pl. amikor arról szól, hogy Ő felülről való, akkor nem fizikai helyről beszél, mintha a menny az űrben lenne vagy a csillagok felett, hanem azt mondja, hogy lelkileg értsük, hogy a mennyei világ fentebb van, mint ez a bűnben veszteglő föld. A mennyet mondja szentebbnek, tisztábbnak, jobbnak a földhöz képest. Ugyanakkor arról is beszél Krisztus, hogy Ő fizikálisan fog eltűnni, hiszen azt mondja: „*ahová én megyek, ti nem jöhettek oda*”, tehát itt egy konkrét fizikai akadályt is megnevez. És bár Krisztus mondanivalójának megértése miatt meg kell különböztetnünk a kettőt, a fizikait a lelkitől, mégsem szabad egymástól elválasztanunk, hiszen lelki életünk – tudjuk jól – hatással van arra, hogy fizikailag hol fogjuk tölteni a halál utáni életünket.

Külön szeretném hangsúlyozni, hiszen alapvető dolog, és ezért nem mindegy, hogy mit gondolunk erről, hogy Krisztus tényként kezeli: létezik más világ is, mint a miénk. Számtalan ember sajnos más bolygón, galaxisban kutatja az élet nyomait. Abban reménykednek, hogy a világon van más élhető hely is, mint a mi bolygónk, ahová az ember elköltözhetne. Sokan kimondatlanul is besokallnak a jelenlegi élettől, és elvágynak máshova, és vannak – sokak szerint – más, fejlettebb élőlények, akiktől megtanulhatnánk, hogyan kell élni. Elég szomorú, hogy ott keresik az emberi élet célját. A Szentírás ezzel szemben világosan azt tanítja, hogy nem ebben a fizikai síkban, de létezik egy másik világ, amit Isten teremtett, amelyben másfajta rend, erkölcsiség, élet uralkodik: Isten maga. Ez a hely a menny, ahová Isten nem engedte be a bűnt (illetve az angyalok lázadását hamar levette), hanem minden az Ő akarata és tetszése szerint zajlik – ezért is imádkozunk úgy, hogy „*legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is*” –, és ez teszi boldoggá az ott élőket, hogy Istennek engedel-

meskedve élnek. Azért kell erről az alapvető dologról is beszélünk, mert napjainkban a legtöbb ember a tudományra hivatkozva megkérdőjelezi ennek a másik világnak, azaz a mennynek a létezését. Emberi ábrándozásnak, vágyaink kivetülésének tartják csupán, amelybe azok az emberek kapaszkodnak, akik nem boldogulnak ebben az életben, vagy nagy nyomorúság közepette élnek, és valami jobb, szebb után sóvárognak és vágyódnak. Ebbe az álomképbe kapaszkodva merítenek erőt a mindennapok küzdelmeihez. Ezt mondják sokan a mennyről. De hála az Úrnak, hogy a teremtést nem mi határoztuk meg és irányítottuk, hanem Isten maga, aki még az ember megalkotása előtt létrehozta, megteremtette a mennyet, amelyben nincs helye a mulandóságnak, a bűnnek, az Isten nélküliségnek, hanem Vele és egymással Krisztusért örökké boldogan élhetünk. És bár Isten ígéje határozottan hirdeti ennek a világnak a létezését, mégis – bátran kimondhatjuk – a ma jelenleg élő 7-8 milliárd ember többsége nem hisz a menny létezésében. Korunk embere beletörődött abba, hogy a halál után nincs tovább, és mivel csupán anyagból állunk, ezért a halállal mindennek vége. A jelen életünk az egyetlen, ami a halállal véget ér, ezért most kell abból kihozni a maximumot – vallják sokan –, annyit, amennyit tudunk, mert nem lesz második esély, nem lesz utána folytatás. Krisztus ezzel szemben azt hangsúlyozza: „*tudom, honnan jöttem*”. Ez az emberekre nem igaz, mert az ember a fogantatás pillanatában teremtetik, de Krisztus Istenként létezett korábban, és ezzel bizonyosságot tesz arról, hogy tudja, hogy létezik a menny, „*tudom, honnan jöttem és hová megyek*”. Azaz Ő a mennyei életből jött, és oda tartott. Földi élete alatt pedig – hadd fogalmazzak így – a mennyei életből adott nekünk ízelítőt. Nem annak dicsőségéből és teljességéből, de abból, hogy Ő tökéletesen szentként, büntelenként élt, megmutatta azt, hogy hogyan lehet másként élni, mint ebben a földi életben mi szoktunk.

Bár a hívőknek alapvető dolog a menny létezésében való hit, mégis hadd kérdezze meg Isten tőlünk: valóban komolyan vesszük és hisszük ezt, hogy létezik a menny világa? A keresztyénség jó néhány mellékága szinte nem is foglalkozik az örökkévalóság kérdésével, létezésével, hanem csupán a földi áldásokkal, sikerekkel, szabadításokkal és a jelenlegi bűnbocsánatokkal. Azért kell Isten, hogy ez a jelenlegi élet jobb és kényelmesebb legyen. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy folyamatosan a mennyei világról álmodozva kellene élnünk, hiszen Krisztus sem erre adott nekünk útmutatást. Viszont nem mindegy, hogy a jövőnkéről hogyan gondolkozunk, és a halál a menny létezésének tükrében hogyan értékelődik át számunkra akár egy szerettünk elvesztésekor, akár, ha a saját halálunkra gondolunk. Amikor valaki arról álmodozik, hogy milyen lesz 100 év múlva az élet a földön, akkor vajon belegondolunk-e abba, hogy mi akkor már az Úrnál fogjuk a mindennapjainkat tölteni büntelenségben, Istent dicsőítve és magasztalva? Nem a technológiai fejlettség fog minket foglalkoztatni, hanem akkor már teljesen az Úrnak szenteljük magunkat. Ad-e nekünk az ilyen jövő ígérete legalább olyan bátorítást, reményt vagy erőt a küzdelmeinkben, mint bármi más itt a földön? Pl. annak tudata, hogy egy munkahelyi feladat biztosan sikerülni fog, ha kitartóan és szorgalmasan dolgozom, és ez ösz-

tönöz engem a munkában, mert tudom, hogy biztos a siker. Annak ígérete, hogy Krisztus biztosan bevisz minket a mennybe, mert Ő utat tört oda, egyedül Általa juthatunk oda, ösztönöz-e bennünket arra, hogy még inkább erre a mennyei életre készüljünk, és Krisztusnak szolgáljunk? Gondoljuk végig, hogy amikor megvalljuk, hogy hiszünk a menny létezésében, akkor ez a hitünk csak egyfajta tudomásul vételt jelent, hogy igen, hallottam már róla; vagy igaznak tartást, hogy ez személyes meggyőződésem is; vagy személyes reménységet és bátorítást is jelent számomra arra nézve, hogy Krisztussal való teljes, azaz fizikai és lelki közösségünk lesz ott?

A második dolgot, amit Krisztus egyértelművé tesz számunkra, röviden úgy lehetne összefoglalni, hogy Ő elmegy fizikailag ebből a világból, és aki nem fogja Őt követni, arra a pusztulás vár. Ezt a nagyon fontos igazságot úgy érthetjük meg, ha visszatérünk egy kicsit az elköltözés korábbi hasonlatához. Gondoljuk végig: amikor valaki emigrál, miért akarja elhagyni szeretett szülőföldjét egy teljesen idegen föld miatt? Mert egy jóérezésű ember szereti a hazáját és a saját népét. Vajon valaki miért mond le arról, hogy ott élje az életét, ahol született, ahol élete jó részét töltötte? A válasz egyértelmű: azért, mert tisztában lesz azal, ha továbbra is ott marad, akkor a pusztulás vár rá. Ezért, hogy mentse életét, hogy olyan körülmények között tudjon élni, amelyek az életét elősegítik, és nem rombolják, változtatnia kell: el kell költöznie máshová. Földi életünket, lelkiállapotunkat, helyzetünket, körülményeinket, gondolatainkat hasonlóan látja Isten. Jelenleg egy pusztulásra ítélt kultúrában, világban élünk, amely a bűn miatt lesz megítélve. Pont ezért, ha valaki ebben a helyzetben, bűnös állapotban marad, nem vár más rá, csak a pusztulás. Ha továbbra is Isten nélkül maradunk, és nem történik drasztikus változás velünk és bennünk, akkor az örök kárhozattal kell szembe néznünk. Nézzük meg, hogy Krisztus hogyan is beszél erről úgy, hogy összehasonlítja a mennyet és a földet. Több kifejezést is használ a felolvasott igében ezzel kapcsolatban.

Először is azt mondja a farizeusoknak, akik nem hisznek Benne, hogy „*ti innét alól valók vagytok, én onnét felül való vagyok*”. A fent-lent kifejezésekkel írja le a mennyei és a földi közötti különbséget. Mint korábban utaltam rá, ez nem fizikai eltérés elsődlegesen, hanem lelki és minőségi. Ezzel Krisztus nem a bűnös emberekkel szembeni felsőbbrendűséget akarta kifejezni, hanem azt, hogy az Isten nélküli élet a hívó élettől lényegesen, lényegében különbözik. Olyan ez, mintha két ország adottságait hasonlítanánk össze. Az egyikben éhínség uralkodik, a másikban bőség. Az egyikben gazdagok az emberek, a másikban mélyszegénységben élnek. Az egyikben törvényes rend uralkodik, a másikban teljes az anarchia, mindenki szabadon azt tehet a másikkal, amit akar, senki sem bünteti meg érte – legalábbis sokan ezt hiszik. Az egyikben ember embernek farkasa, a másikban egy népként, egy családként élnek az emberek Krisztus vezetésével. Az egyikben mindenki a maga hasznát nézi, hogyan gyarapíthatnám magamat, a másikban egymásért is munkálkodnak az emberek. Az egyikben nagy az általános műveltség, a másikban teljes tudatlanság, analfabetizmus van. Az egyikben boldogok az emberek, a másikban reményvesz-

tettek, boldogtalanok. Lehetne folytatni a hasonlatot, de a fent-lent kifejezés valami hasonló különbségeket akar kifejezni a bűnös emberi élet és a Krisztus által megváltott örök élet között.

De nézzük tovább, mit mond még Krisztus a folytatásban. Azt mondja, hogy Ő világosságul jött erre a világra. Ez is egy nagyon szembetűnő különbség. Azt mondja, hogy világosságból jöttem, mert ebben a világban teljes a sötétség. A Biblia mindemellett azt is hozzáteszi, hogy nemcsak, hogy sötétség van a világban, hanem az emberek még vakok is ráadásul. Tehát ha világosság lenne, se látnák meg, mert ők maguk vakok. Ez egyrészt azt jelenti, hogy amíg Krisztus bátran azt tudja mondani: „*tudom, honnan jöttem és hová megyek*”, addig ti, emberek – mondja Krisztus – ezzel nem vagytok tisztában. Úgy teszünk, mintha tudnánk, mintha látnánk, mintha ismernénk a múltunkat, jövőnket, de igazából a legtöbben bele sem mernek gondolni abba, hogy a halál vár rájuk. Emberek milliói élik így le az életüket, hogy mindig hirtelen jön a halál. Sokan hitegetik magukat különféle kitalált mesékkel arról a mennyről, ahová nem is olyan nehéz bejutni, mert sok jót tettem; vagy különféle halál utáni világokkal, amelyeket a különböző vallások hirdetnek. A valóság az, hogy Isten nélkül teljes sötétségben élünk, ráadásul vakok vagyunk, és a vak ember nem látja a dolgok valódi állását, jelentését, helyzetét. Azt pedig még kevesebben tudják, hogy honnan jöttünk, hogy az emberiség eredete Istenben rejlik, a teremtés, a bűneset és a megváltás áll mögöttünk. Mindezek ismerete nélkül élik le emberek milliárdjai az életüket, és tartanak nagy tudatlanság közepette a kárhozat felé. Amikor Krisztus azt mondta, hogy „*világosságul jöttem*”, akkor azt mondta, hogy ezekben a szívekben ezeket a dolgokat egyértelművé akarom tenni, hogy ki vagy te, milyen bűnben leledzel, és Isten milyen szabadítást készített számodra Altalam.

Másrészt viszont az, hogy Krisztus „*a világ világossága*”, azt is jelenti, hogy Ő a mennyei életet hozta le közénk. Az Ő tökéletes engedelmissége, hite, szeretete olyan volt az emberek között, mint a világosság a sötétségben. Az, ahogyan Ő élt, minden, amit tett és mondott, annak az örök, boldog életnek az előíze volta, amit Isten nekünk ígér. Hasonlítsuk csak össze a mi mindennapjainkat vagy éppen általános reakcióinkat Krisztuséval, és meglátjuk, hogy teljesen más, jobb, boldogabb, békésebb életet hoz el számunkra Krisztus. Amikor tehát összehasonlítja Urunk ezt a világot azzal, ahová Ő megy, mintegy azt fogalmazza meg, hogy a kettő közötti különbség ég és föld.

Külön szeretném hangsúlyozni, hogy a földi és a mennyei élet közötti hatalmas különbséget az is jelzi, hogy az Atya mivel jutalmazta meg Krisztust, mert a mennybemenetel Krisztus megjutalmazását is jelenti egyúttal: az Ő tökéletes engedelmisségéért dicsőséget kapott, és a mennybe vitetett. Kérdemelte tetteivel, életével, engedelmisségével. Amikor Ő ezt a jutalmat megkapja, ez a jutalom a mennyei élet, és nem a földi. Másként is hadd fogalmazzak: nem földi dicsőséget kapott Krisztus, hanem mennyeit. Mert ha ez a földi élet olyan nagyon irigylésre méltó lenne, mint azt sokan tartják, akkor Krisztus akár itt is maradhatott volna feltámadása után, itt is kaphatott volna e világi dicsőséget,

hatalmat és uralmat. Isten szemében azonban – mint Krisztus maga is mondja – ebben a világban nincsen dicsőség; a mennyei világ az, ami megmarad, és Istent tökéletesen dicsőíti. Ezért saját Fiát az Atya hazavitte, és azzal dicsőítette, hogy a mennyben jutalmazta meg Őt, és tette ott mindenekfelett Királlyá és Úrrá ég és föld fölött. Ennek pedig el kellene gondolkoztatnia minket is, hogy mi az, amire mindenekelőtt vágyódunk. Sok földi keresztyén csak e világi sikereket, áldásokat, testi gyógyulásokat, problémamegoldásokat kér és remél Istentől. Mindezzel természetesen nincsen baj, hogy ilyeneket kérünk, hiszen az imádság során Isten megengedte számunkra ezt. Ugyanakkor viszont az kevés, ha csak ezekre a földi jutalmakra vágyunk, és a mennyben nem gyűjtünk magunknak kincseket, és ahogy az apostol mondja, nem vágyódunk *„elköltözni és a Krisztussal lenni; mert ez sokkal inkább jobb”* (Filippi 1,23) nekünk. Amikor tehát a mennyei dicsőségről beszélünk, és e világ dicsőségéről, sikeréről, akkor ki kell mondanunk: a kettő meg se közelíti egymást. Mi mégis a földi élethez ragaszkodunk, imaéletünk és kéréseink nagy része is e világi dolgokhoz ragaszkodik. Nem azért, mintha ki akarna venni Isten minket ebből a világból, ezt Krisztus a főpapi imájában (János 17) egyértelművé tette: *„nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól”*, az az állapot, amikor a gonosztól tökéletesen megőriztetünk, az már nem e világi. Tehát Krisztus mennybemenetelekor a legnagyobb dicsőséget kapta, amit akkor kaphatott, semmilyen más földi jutalom nem helyettesíthette azt.

Összegezve tehát ki kell mondanunk, hogy e világból a mennybe menni a világ legnagyobb és legszükségesebb változását jelenti mindenkinek. Ennél nagyobb változás, Testvér, nem fog történni az életedben, akkor sem, ha a mai nap fogod magad, és Afrika közepén beköltözöl a dzsungelbe. Akkor sem változik meg annyira az életed, mint amikor Isten ebből a világból kivesz, és majd a mennyei hazába visz. Akkora lesz a kettő közötti különbség. Tehát ez a legnagyobb változás, és a legszükségesebb, mert ha nem történik meg, akkor a világgal pusztulunk. Ez fizikálisan is igaz, de lelki módon még inkább. Lelki módon is a legnagyobb változáson kell az embernek keresztül mennie, és a lelki változás a legszükségesebb változás az életében. Krisztus erről is beszél. Miután ugyanis egyértelművé tette a farizeusok számára és számunkra is, hogy nem maradhatunk ebben a világban, amelyet Isten haragja el fog pusztítani, arra is felhívja a figyelmünket, hogy Őnélküle nincs lehetőség az átköltözésre. Azt mondja ugyanis a Benne nem hívő farizeusoknak: *„Én elmegyek, és kerestek majd engem, és a ti bűneitekben fogtok meghalni: ahová én megyek, ti nem jöhettek oda... Azért mondom néktek, hogy a ti bűneitekben haltok meg: mert ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok a ti bűneitekben...”* Ez a legszörnyűbb hír egy ember számára, amit hallhat: nem mehetsz Jézus után, ha nem hiszel Őbenne. Ez egyet jelent a halállal. Isten ugyanis csakis egy utat készített ebből a világból a mennyei világba: az Ő Fiát. Krisztus maga mondja magáról, hogy *„én vagyok az út, az igazság és az élet”*, ezért egyedül Benne kell hinnünk és bízunk, nem abban, hogy mi valahogy úttörők leszünk, és majd bejutunk valahogy érdemekkel a mennybe, hanem abban bízunk, hogy a mi Fejünk, Krisztus

előrement, és minket majd magához fog venni. Ezért nekünk egyedül Őhozza kell ragaszkodnunk. Aki Őbenne hisz és Őt követi, bár fizikailag ebben a világban él, de lelkileg már – azt mondja az Úr – átment a halálból az igazi életre. Aki viszont bűneiben marad, azaz Istennel, az Ő törvényeivel, az evangéliummal, Krisztussal nem foglalkozik, így éli le egész életét, és így hal meg, az nem a mennybe, hanem a kárhozatba jut. Ha hiszi ezt az ember, ha nem. Ez nem az ő hitétől függ, ez a Biblia szerint tény. A kétféle élet közötti különbség a lelki-ségben, a hitben mutatkozik meg, abban, hogy valaki szereti-e Jézus Krisztust, vagy nem. Hisz-e abban, hogy Ő azért jött el a földre, hogy minket Istenhez vigyen? Hiszi-e azt, hogy Ő a Krisztus, azaz az egyetlen ember, aki bűneinkért eleget tehetett, és megszerezte nekünk Isten bocsánatát? Hiszi-e ezt, vagy nem? Krisztus személyének kérdésén áll vagy bukik üdvösségünk. Hiába beszélünk Istenről, ha Krisztussal nem tudunk mit kezdeni. A farizeusok saját bűnös, önelégült, előítéletes szívük miatt nem tudtak többet látni Jézusban, mint egy názáreti ácsot, és egy hitetőt, mert annak gondolták. Aki viszont Isten igéjének kijelentésén keresztül vizsgálja meg Jézus személyét, és hisz az Úr szavának, az meglátja, hogy egyedül csakis Ő a mi megmentőnk, aki által a halálból az életre, e világból a mennyei Atyánk házába vitethetünk. A lelki változás, amely meg kell előzze az e világból való elköltözésünket, Krisztussal való lelki kapcsolatot jelent, a Benne való hitet és a naponkénti személyes kapcsolatot. Aki nem szereti Krisztust, az nem is vágyódik oda, ahol Ő van. Egy ember által elképzelt mennybe, ahol nem Isten személye van a középpontban, hanem az ember, és az ő kényelme, oda lehet, hogy sokan vágyódnak, de az a hely nem létezik. Olyan menny nem létezik, ahol az ember dicsősége és kényelme a legfontosabb. Nem a wellness-mennyországot hirdeti a Szentírás, hanem azt az országot, amelyben Krisztus maga áll a középpontban, és a Vele való személyes kapcsolatunk, az Iránta érzett hálánk, szeretetünk, imádatunk az, amely a mennyet azzá a helylyé teszi, ami valójában.

Mindaz, amit Krisztus mond, számtalan kérdést felvet. Néhányon gondolkozzunk el. Az, hogy ebben a világban élünk, tény. De akarunk-e mi a mennybe menni, ahol Istennel és a hívők seregével élhetünk örök boldogságban? Sokan úgy élnek magányos keresztyénként, hogy megelégednek az igei bátorítással, üzenettel, de a testvéri közösséget se nem keresik, se nem akarják szolgálni. Ilyen keresztyénség a Krisztus-testben nem létezik, mert az örök élet ígéretében ott van az egymással való szoros lelki kapcsolat is. Valóban el tudjuk képzelni a boldogságot e világi dolgok nélkül? Mert a boldogság független a jelenlegi életkörülményeinktől, bármennyire is nehéz ezt elhinnünk. Mire gondolok? Ma egy átlag európai embernek mit jelent a kényelmes, megszokott élet? Azt, hogy van egy házam, ami meleg, be van rendezve az ízlésemnek megfelelően, van egy otthonom, kényelmes ruháim, számítógépek, tv, okostelefon, bőséges bolti kínálat a polcokon, édességek, mindent meg tudok venni, amit akarok, és ez jelenti számomra a kényelmes életet. Ha valaki nem önző és individualista, akkor még azzal ki lehet egészíteni: vannak emberek, akik szeretnek engem, és velük kapcsolatot tartok fenn. Eközben azonban – tudjuk jól –, hogy a

világ számos pontján nem ez jelenti a jó körülményeket. Igazából a világ kisebbik részéhez tartozunk, akik ebben a jólétben élhetnek. Az ázsiai, afrikai, dél-amerikai körülmények teljesen mások, mint a mieink. Ha az ottani embereket megkérdeznénk, hogy te milyennek képzeled a boldog életet és annak körülményeit, teljesen másról számolnának be. A mennybe való vágyakozással kapcsolatos kérdés az: elhisszük-e, hogy nem a földi körülmények fognak minket a mennyben boldoggá tenni? Elhisszük, hogy a menny minden szempontból felülmúlja a jelenlegi kényelmünket, mindazt a jót, aminek örülni tudunk? Kevés konkrét dolgot tudunk a Szentírásból a mennyről. De azt tudjuk, hogy Isten azt mondja, hogy ott boldogok fognak élni. És az a kérdés, hogy megragadjuk-e hittel azt, hogy mi örökösei vagyunk Krisztusban ennek a boldog életnek, és vágyódunk-e utána; vagy a földi életünk annyira leköt, hogy nem is gondolunk egyrészt az előttünk álló életre, másrészt pedig annyira ragaszkodunk a körülményeinkhez, hogy bárminemű változás megváltoztatja az Úrral való kapcsolatunkat is? Nehezen viseljük el, ha az életkörülményeinkben változás történik.

Krisztus a későbbiekben úgy beszél a mennyről, mint otthonról. Azt mondta ugyanis, hogy az én Atyám házában sok hely van, helyet készítek számotokra. A lényeg azonban nem a körülményeken van, hanem azon, hogy ki lesz ott. Egy házat nem a szék, az asztal meg a kanapé teszi otthonná, hanem az, aki ott van benne. Krisztus János evangéliumában többször beszél arról, hogy Ő tudja, hová megy. Olyan szavakat használ, miközben erről a témáról beszél Jézus, amelyek a helyre utalnak, mint alapigénkben is: *„tudom... hová megyek”*. Mégis, amikor később részletesebben beszél erről, akkor mégsem a hely tulajdonságairól beszél, hanem inkább arra mutat rá, hogy kihez megy. *„Kijöttem az Atyától, és jöttem e világba: ismét elhagyom e világot, és elmegyek az Atyához”* (János 16,28). *„Ne illess engem; mert nem mentem még fel az én Atyámhoz; hanem menj az én atyámfiaihoz, és mondd nekik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, és az én Istenemhez és a ti Istenetekhez”* (János 20,17). Látjuk tehát, hogy Krisztus a mennyel kapcsolatban a hangsúlyt nem a hely milyenségére, hanem az Atya személyére helyezi.

Amikor Krisztus mennybemeneteléről beszélt, mindig arról szólt, hogy kihez is megy. A menny utáni vágyódás kérdése tehát nem az, hogy milyen hely lesz a menny – bár elég nagy bátorítás, hogy olyan lesz számunkra, mint az otthon, ami szerintem egyikünk számára sem visszataszító, de mégis a hangsúly nem azon van, hogy milyen lesz, és mit fogunk ott csinálni –, hanem hogy kivel leszünk! Krisztus erre helyezi a hangsúlyt. Mindig ez a fő kérdés! Kire vágyódsz? Az apostolok számára a Krisztussal töltött idő múltával egyre világosabb lett, hogy nem az számít, hogy hová küldi és vezeti őket, hanem hogy Krisztus velük van. Már földi élete alatt sok olyan helyre vezette őket Urunk, ahová maguktól nem mentek volna el az apostolok, és valljuk be, lehet, hogy mi sem. Egy fővámszedő házat a legtöbb, magát tisztességesnek mondó ember nagy ívben elkerülte. Krisztus mégis bement több ilyen emberhez vendégeskedni. És Vele együtt az apostolok is. A leprások számkivetettek voltak betegségük miatt. Nekik is kerülniük kellett az embereket, és a többség is kerülte őket. Krisztus azon-

ban hagyta, hogy odajöjjenek Hozzá, és Ő is közéjük ment. Miért? Az apostolok miért követték Jézust? A hely volt vonzó számukra – már bocsánat –, a lepra-telep? Nem! Azért mentek oda, mert Krisztust követték. A mennyről nem tudjuk pontosan, hogy milyen lesz, de a lényegét tudjuk, hogy Isten ígéretei szerint Krisztus ott van, és vár bennünket, maga mellé vesz minket. S a hangsúly ezen van, hogy Krisztus ott vár ránk! De ez akkor válik lényeggé, ha már ebben a földi életben is Ő az elsődleges a számunkra, és nem a körülményeink. Ha most is a körülményeid határoznak meg téged, akkor aggódsz a menny miatt, hogy milyen lesz az. Ha viszont Krisztus van most a középpontban a szívedben, akkor tudod, hogy akármi is lesz ott, Krisztus ott van, és ez a lényeg, ez a legfontosabb! Krisztus a mennybe ment, és ezt szánja nekünk is végcélul.

A migráció hasonlatával kezdtem az igehirdetést, hadd fejezzem be ezzel. Isten terve az Ő népével az, hogy egy napon kivesz minket ebből a világból, és átvisz az Övébe. Készülünk mi erre a nagy elköltözésre? Az új ország, ahová az ember költözik, általában teljesen más, mint ahonnan menekül. Isten már most készít minket arra az életre, amelyet egykor élni fogunk az Ő országában. Készülünk erre az új életre? Krisztushoz való ragaszkodásunk, Vele való lelki egységünk ösztönözzön minket a reménységre, hogy Vele együtt leszünk? Legyen reménységünk az, amit megígért, hogy Ő a mennyei Atya házába visz minket, az Ő Atyja és a mi Atyánk házába. Az Ő mennybemenetele az Ő dicsőségét is megmutatja, de számunkra a jövőt is, amelyet Isten készített az Őt félőknek és szeretőknek. Reménykedjünk ebben, Testvérek, és ösztönözzön minket ez még nagyobb odaszánásra, engedelmességre, saját bűneink elleni küzdelemre.

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy minden lényeges dolgot elmondtal nekünk, amit tudnunk kell az üdvösségről, és dicsőítünk azért is, hogy azt is egyértelművé titted: a Te mennybemeneteled a mi egyetlen reménységünk a megmenekülésre, és a Te mentő szereteted, kegyelmed, amely megígérte nekünk, hogy magad mellé veszel minket, a mi egyetlen váradalmunk, ami meg fog valósulni az életben.

Urunk, bocsásd meg, amikor túlságosan ragaszkodunk e világi dolgokhoz, különösen akkor, amikor jobban szeretjük azokat Nálad. Kérünk Téged, hogy ebből szabadíts minket, és készíts a Veled való teljes együttlétre. Köszönjük, hogy a Veled való közösség már most is teljes, hiszen Szentlelkedet küldted el pünkösdkor, és azóta is a Benned hívőknek, és hit által bennünk élsz és munkálkods. Köszönjük Neked, hogy ez lehet a mi előkészítettetésünk, a mi reménységünk is a jövőnkre nézve.

Segíts, hogy hadd lehessünk a Te hirdetőid a reményvesztett világnak, akiknek a jövőképét az emberi tervezés, akarat, háborúk, gazdasági válságok határozzák meg, holott nem kell sok, 70-80-90 év, és meglátjuk, hogy teljesen más a jövő számunkra, hisz Te mást készítettél el. Kérünk, hadd legyünk így is a Te gyermekeid, bizonyágtevőid, hogy mentő szeretettel Hozzád hívogassunk minél többeket. A Te mennybemeneteled ünnepe, kérünk, buzdítson minket erre is.

Köszönjük, hogy a fizikai távolléted nem jelent számunkra olyan távolságot, amely akadály lenne Közted és köztünk, hanem valóban a mindennapok során meg tud segíteni, uralkodsz is felettünk, és meg is szabadítasz minket.

Köszönjük, hogy e világi dolgokért is imádkozhatunk, és tesszük is ezt.

Könyörgünk szenvedő betegeinkért, akiket fizikai fájdalom terhel meg, adj nekik, kérünk, kegyelmed szerint szabadítást, gyógyulást, de mindenekelőtt Benned való hitet, és olyan erőt, amely képes elhordozni mindezeket lelkileg is. Könyörgünk gyászolóinkért, add, hogy a halált is más fényben láthassuk a Te mennybemeneteled tükrében, reménységében, és Tőled magadtól, a minden vigasztalás Istenétől várjunk igazi vigasztalást, olyat, amelyet a világ nem tud adni, csak Te.

Könyörgünk a tanév végéért, a vizsgákért, a pedagóguséért, a diákokért, segíts, hogy a tanuláson áldás legyen.

Kérünk, adj szabadítást világunknak is, olyan ördögi ideológiák, hazugságok terjednek, amelyek megkérdőjelezik a Te értékrendedet, a Te teremtési rendedet, és olyan háborúk zajlanak, Urunk, amelyek hatással vannak más országokra. És kérünk, Te adj békességet Ukrajnában. Könyörgünk minden népért, magyarokért, oroszokért, ukránokért egyaránt, hogy Veled, az élet Urával hadd találkozzanak, és Benned találjanak békességet. A háborút is, kérünk, Te zárd le.

De könyörgünk a személyes csatáinkért is, amelyeket gyakran vívunk sajnos otthonainkban, családi körben vagy munkahelyeken, vagy akár még itt a gyülekezetben testvér-testvér között is. Te legyél, a békességet teremtő, adj nekünk alázatot meghódolni Előtted, és hallgatni az Igére, hogy bocsássunk meg egymásnak, miként Te is megbocsátottál nekünk.

Kérünk, hogy segíts, hogy minden dolgunk „*szeretetben menjen végbe*”, és az életünk legyen Hozzád való hívogatás, Te töltsd meg szívünket naponként mentő szeretettel, hálával azért, mert megszabadítottál, megmentettél minket, és azzal a reménységgel, hogy másé is lehet ez. Így segíts családi körben, munkánkban, tanulásunkban is úgy világítanunk, hogy Téged dicsőítsünk.

Segíts úgy várnunk a Te visszajövedeledet az ég felhőin át, vagy azt a napot, amikor személyesen magad mellé veszel minket, hogy örömmel és hálával dicsőítsünk majd Téged akkor.

Így őrizz bennünket a hitben, kegyelemben, bukások közepette is, és vezess minket végig az úton. Köszönjük, hogy megígérted, hogy a bennünk elkezdett munkát meg is cselekszed.

Áldunk Téged ezért!

Ámen.

367. ének

1. E - mel - jük Jé - zus-hoz sze-münk,
Jön már ki - rá - lyi győz - te-sünk,
Menny -ből le-száll, s e - gyütt le - szünk.
Lel - künk vi-gyáz-ni meg ne szún - jön,
Fel - sé - ges vá - rás-tól fe-szül - jön,
Az ál - mot úzd el, ké-szen állj,
Krisz - tus - nép, jön, jön a Ki - rály!

2. Azt mondta Jézus: Idelenn Új próba és új küzdelem
A hívők sorsa szüntelen. Azért ne csüggedjünk, ne féljünk,
Az út rövid, végére érünk. Az álmodat úzd el, készen állj,
Krisztus-nép, jön, jön a Király!

3. Éneklünk és a perc szalad, A nap, mely nesztelen halad,
Az öröklét felé mutat. De míg hangunk majd zengve szárnyal
Hozsánás angyal-kar szavával, Az álmodat úzd el, készen állj,
Krisztus-nép, jön, jön a Király!

4. Ó, kérünk, Jézus, jó Urunk, Te szabd meg életünk, utunk:
Hány éjszakánk lesz s hány napunk. Bölcs szívedből töltsd meg szívünket.
Te ismered jól kis hitünket: Küldj, küldj szent sóvárgást nekünk,
Hogy majd ha jössz, készen legyünk.